

"Tjørnehøjgård", Tuse Lågevej 3

Matr. nr. 19

Oprindelig fæstegård under Løvenborg. Arealet er på 36 td. land, der er merglet i 1933.

Gården nedbrændte i 1860, hvorfor alle bygninger er nyopført dette år.

Foto fra 1948

1777

var fæstegårdmanden Jens Pedersen (1753-1801), gift 1777 med Ane Hansdatter f. 1753. Jens og Ane fik 6 børn og den ældste søn Peder overtog gården efter faderens død.

Peder Jensen (1783-1872), gift med Kirsten Larsdatter (1790-1864). Peder og Kirsten fik 7 børn.

Deres søn Christen overtog gården efter sin far.

Christen Pedersen (1828-1908), gift med Marie Andersen (1834-1917).

Christen og Marie fik 10 børn, men ingen af disse børn overtog gården, som derefter gik ud af slægten.

Gården var i denne slægts eje 1777-1915.

1915 blev gården overtaget af Niels Gundersen f. 2. maj 1876 i Langerød, Store Merløse sogn. Søn af gårdejer Peter Andreas Gundersen og hustru Maren Marie Carlsen.

Niels blev den 20. februar 1909 gift i Søndersted kirke med Karen Sofie Carlsen f. 30. dec. 1882. Datter af boelsmand Jens Carlsen og hustru Karen Jensen i Borup, Søndersted sogn.

Niels og Sofie fik 4 børn:
 Karen Marie Gundersen f. 1910
 Ellen Margrethe Gundersen f. 1911
 Gudrun Marie Gundersen f. 1915
 Poul Gundersen f. 1920

I folketællingen for Tuse sogn 1916 står at Niels Gundersens arbejdsevne var varigt nedsat på grund af en vanfør venstre hånd. Det har ikke været nemt som landmand!

Årsagen var sukkersyge, der gjorde at man var nødt til først at fjerne dele af venstre hånd og et halvt år før sin død venstre ben.

Niels Gundersen døde 18. august 1921 kun 45 år.
 Sofies bror Christian Carlsen (1888-1974) kom derefter til "Tjørnehøjgård" som gårdbestyrer.
 Sofie døde 4. august 1957, 74 år.

Poul og Tove Gundersen overtog gården i 1951.

Poul Gundersen døde i 1981, 61 år gammel. Måtte lide samme skæbne som sin far, at sukkersyge gjorde han måtte have amputeret begge ben i 1979.

Tove Gundersen døde i 2010, 84 år gammel.

Gården blev i 1983 solgt til naboen Johannes Christensen.

I forbindelse med motorvejens etablering blev gården revet ned i 2003.

Foto 1975

Kilder:

Sigrid Nielsens notater og udklip vedr. Tuse sogn. Billeder og oplysninger fra Niels Gundersen. Kirkebøger og folketællinger. Redigeret af Erling Knudsen

Efterfølgende beretning er det foredrag som Niels Gundersen holdt ved Lokalhistorisk forenings velbesøgte generalforsamling den 11. april 2012. Niels har beredvilligt stillet det til rådighed for foreningen.

Min mor

Dette foredrag er kommet i stand efter en samtale med min mor i 2009.

Vi sad og drøftede, hvad der var sket af hændelser i hendes liv. Det startede med, hun nævnte, der fandtes nogle noter, hvor hun havde nedskrevet, for hende, nogle betydningsfulde noter af hendes liv, derfor dette korte resume af disse noter.

Ved min mors begravelse for nu snart 2 år siden, blev emnet nævnt for Mogens Nielsen, der mente det var passende at få disse noter, og de burde blive skrevet ned til forevigelse. Det er årsagen til, at jeg står her i dag.

Jeg kan ikke indestå for ægtheden af min mors fortælling, men kun fortælle, hvad hun har videregivet mig om sine oplevelser i livet.

Mor fødtes i 1926 af Marie og Peter Frederiksen og var deres førstefødte datter, senere efterfulgt af sin søster, Kirsten og sin bror, Jens.

At mor havde et særligt åg, var en naturlig del af at være førstefødt i den periode. Med ansvar for søster og bror, samt hjælpe til efterhånden, som man voksede til, var en del af hverdagen dengang – man havde pligter.

Hendes forældre havde et husmandssted i Ubberup ved Ugerløse på Midsjælland, og det var barndomshjemmes rammer. At min mors forældre begge kom fra store gårde med 3 skorstene på stuehuset, lå i baghovedet på hende.

I mors konfirmationssang skriver onkel Gert at mor var dygtig til at malke køer samt bringe dem hjem 6 af gangen i et koppel, at udføre husførelse og passe høns. Tænk sig, hvis vi skrev dette i dagens Danmark om konfirmander – jeg tør ikke tænke tanken...

Min morfar, Peter, var af den gammeldags slags og mente det var passende, om mor fandt sig en lokal gårdmand af god familie, selvfølgelig gerne med 3 skorstene på stuehuset.

Men her trådte mor Tove for første gang i karakter, hun ville ikke ligge under for mandstyranni – nej, den første rødstrømpe fra sprunget ud – Tove Gundersen.

Mor ville ikke ligge under for selvfede bønder – hun havde sin egen mening om livet. Det måtte være kvindens bestemmelse at være selvstændig og at kunne klare egen indkomst, uden mænd skulle bestemme over dem.

Denne holdning kom til at præge min mor hele livet, skabte mange diskussioner og indimellem også mange nederlag for hende. For selvom hun stod fast på sine meninger – valgte hun ikke altid sine kampe med omhu og taktik.

Min mor gennemførte, mod sin fars vilje, en uddannelse som økonoma. Ok, det kunne da anvendes i en større husholdning (på en stor gård), så hvis hun fandt en passende gårdejer, var hun tilgivet.

Lige det skulle den gamle Peter Frederiksen ikke have sagt, for året efter meddelte mor, at hun ventede barn med en, i forvejen, gift mand. Han tilhørte ganske vidst det bedre borgerskab, men var gift - hvilken skandale!

Dengang var det helt naturligt at tage på "diskret ophold", men mor løste det på en anden måde.

Hun havde en god stilling på Skælskør Gigtsanatorium, og som leder af køkkenet, kunne man ikke være gravid.

Men hvad var problemet? – Norge ventede, og mor blev ansat på et Gods i Guldbrandsdalen – i øvrigt en tid, som blev betydende for hendes liv. Da tiden var inde, rejste hun til Danmark og fødte min halvbror Torben.

Torben blev omgående overdraget til et hjem og mor havde i mellemtiden fået job på Færøerne, igen som leder af et stort helsecenter.

Tænk sig at rejse fra sin nyfødte søn, og i øvrigt langt væk, for at lægge sin gerning hos mennesker, der havde behov for omsorg og god levevis.

Mine bedsteforældre Peter og Marie havde det dårligt med, at Torben var anbragt på børnehjem, og valgte at tage ham hjem på gården i Ugerløse.

Mor nød det på Færøerne og var vidst nok blevet der oppe – der var noget med en overlæge, hvis ikke Torben var blevet syg, og hun derfor måtte tage til Danmark, hvilket afstedkom et nyt kapitel i min moders liv.

VU havde dette år en stor landsfest i Århus, og når man nu er i Danmark, hvorfor så ikke feste lidt. En veninde havde overtalt min mor til at gøre veninden følgeskab til Århus.

Skæbnen blev en bærepose med frugter. Da man på Færøerne ikke havde den store adgang til sydets spændende frugter, havde mor gjort store indkøb for at tage citroner og appelsiner med tilbage til Færøerne.

Skæbnen er, at hun møder min far Poul Gundersen, der tilbyder at bære posen med frugter for min mor. Hvorfor disse frugter absolut skulle med til VU-møde, er mig en fortsat gåde.

Far fortalte han lige var blevet hjemsendt fra forsvaret, krigen var jo afsluttet, og far havde forud for krigen været i forsvaret, hvorfor han naturligvis også blev indkaldt efter 5. maj – da han jo var befalingsmand.

Men en opstået sukkersyge betød, han måtte hjemsendes, og nu stod fødegården og ventede.

Hvad der fik min mor til at hoppe på den med gårdmandskone i Tuse, ved jeg egentlig ikke, for der var hverken 3 skorstene – samt gods eller guld i vente – dette vil jeg hermed berette om.

Min mor og Tuse.

Gården min far skulle overtage efter sin mor, hed Tjørnehøjgård. Min farfar Niels Gundersen døde da min far var 2 år, og i stedet kom min farmors bror Christian Carlsen og bestyrede enkefru Sofie Gundersen ejendom.

Det besynderlige var faktisk, at forud gården i Tuse havde mine bedsteforældre gården Tjørnehøj i Søndersted og nu hed gården i Tuse, Tjørnehøjgaard.

Far havde 3 ældre søskende Karen, Gudrun og Ellen, og for at sige det rent ud, var min far en møgforkælet efternøler, og så var han "drengen".

Men altså, min far havde vundet min mors hjerte, og nu skulle hun være frue på Tjørnehøjgård, i Tuse.

Hvilke tanker der havde gået gennem min mors hoved, forstår jeg ikke den dag i dag. Gården var nedslidt og gammeldags, ikke indlagt vand – das i gården og brændekomfur samt sulekar i kælderen.

Endvidere en svigermor, der mente hun skulle bestemme og 3 ældre søskende til min far, der absolut også havde en mening om livet på Tjørnehøjgaard.

Men Mor var stædig og efter en dyb indånding gik hun i gang med at modernisere Tjørnehøjgård og i øvrigt trængte også Tuse til en renovering (mente hun).

Mor har senere fortalt hun nok mente denne proces ville være overstået på 5 uger. Men her blev hun klogere, meget klogere.

Far og hans 3 søstre havde købt et lille hus ved siden af Tuse Brugs, det ligger der stadig, og de kaldte det for "Fælleseje". Meningen var, at min farmor og min fars morbror skulle flytte til dette hus, altså når min mor var klar til at overtage husholdningen på Tjørnehøjgaard.

Nu var det nok min farmors opfattelse det ikke gik lige som hun havde tænkt sig. Så derfor var der jo heller ikke noget hastværk med at flytte.

Faktisk var det praktisk med en sådan ung frue på gården, da hun jo også havde det håndværk med sig at kunne lave mad. Derfor tilgik der ofte gæstebud til nær og fjern om at komme til frokost – aftensmad eller anden visit.

Dette bed min mor dog i sig, måske var hun lidt stolt over at blive anerkendt for sit håndværk.

Der var bare lige det, at køkkenet bestod af et gammelt ringkomfur, bygget ind under en tidligere åben skorsten, en sur mørk kælder med flueskab og sulekar, i køkkenet var der en fritstående

køkkenvask i træ med indlagt zink uden afløb, men med en spand under og en vandspand med forbrugsvand.

Der var lerstampet gulv og skorsten med masser af løbesod.

Når man nu havde begået sig i de bedre køkkener, hvor der var isskab altså fortidens køleskab, samt rustfrie stålvaske og elkomfur, ja så var kontrasten stor og samtidig når en svigermor stod med dirigentstokken og nok mente at vide, hvordan det hele skulle klares – ja, så måtte tålmod efterhånden nå sit topmål.

Og en dag eksploderede min mor.

Det var den første juleslagtning og gårdejer Holger Larsen, der også gjorde det i hjemmeslagtninger, var kommet for at klare julegrisen.

Det var i sig selv en 2 til 3 dages opgave for min mor. Ikke for at slagtningen egentlig tog så lang tid, men min farmor havde dagligt inviteret mange mennesker til frokost og middagsbord, for nu skulle der slagtes.

Med mange lækre sager, som blodpølse, finker og andre lækre ting stod for, ja, så måtte det da fejres og derfor denne bespisning,

Min far havde, som traditionen normalt havde været, indbudt flere mandspersoner, der skulle hjælpe med at indfange grisen, samt fastbinding af grisen på stigen, således den kunne stikkes og blod kunne tappes og oprøres i byggryn, derefter for at løfte grisen ned i et skoldekar, skrabning af svinets børster og til slut, op i bagbenene i porten og brændes med gas.

Først herefter trådte Holger Larsen til, nu skulle grisen parteres. Men sådanne store anstrengelser krævede jo en dram og nok også en del for mange, faktisk blev de praktiske hjælpere på førstedagen ret snalret og nok ikke særligt kloge at høre på. Dette iflg. min mor.

Samtidig skulle hun også divertere min farmors gæster, altså lystige folk på gårdspladsen – fruer fra byen til middag osv.

Da det hele var overstået og min mor kunne puste ud kom chokket – min farmor begyndte at pakke forskelligt slagtevarer ind.

Der var medisterpølse og flæskesteg til førstelæreren på Tuse skole, Et par gode stege til præsten i Butterup, menighedsrådsformanden skulle da have nogle blodpølser osv.

Der overvejede min mor at sige stop – betalte vi stadig tiende til kirken og var det nødvendigt at give skolelederen kød for gode karakterer eller hvad?

Og hvorfor skulle menighedsrådsformanden for resten have syltede grisetæer?

Hun havde godt luret det. Efter julebagningen havde der manglet en del julekager, og nu vidste hun, hvor disse kager så var blevet af.

At blive landkone på en gammel gård, hvor svigermor ikke ville give slip på sin regeringstid, var ikke let for min mor.

Bægret flød rigtig over, jeg citerer min mor: "Da min svigermor en af juledagene havde været i kirke og uden at have meddelt mig noget, havde inviteret menighedsrådet til julefrokost på Tjørnehøjgård gik det helt galt".

Morbror kom faktisk dagligt, da vi børn var små og senere hver weekend. Vi børn husker ham som noget godt og fantastisk.

Pludselig stod der en flok mennesker søndag eftermiddag og skulle bispises. Min farmor vidste jo hvad kælder indeholdt og så var der jo gode sager i sulekaret, blodpølse, sylte samt nybagt brød, ja, hvorfor så ikke invitere til middag.

Mor holdt gode miner - smilede, men hun fortæller hun serverede meget bestemt og nok med et vist lydthørt "sætten fad" på bordet.

Nu tog fru Tove sin beslutning! Da alle gæster var gået hjem, selvfølgelig først efter et kaffebord med bagværk, kaldte min mor på min farmor, altså sin svigermoder.

Her blev det hende meddelt at hun havde 24 timer til at flytte til huset ved Brugsen Tuse.

Min far var i stalden og normalt var han ellers ikke til at lukke munden på, men den dag var han meget tavs, det ærgrede faktisk min mor lidt.

Huset ved Brugsen var endnu ikke helt indflytningsklar, så Sofie, min farmor, rejste næste dag og flyttede ind i nabohuset til alt var indflytningsklart.

Min fars morbror havde nok ikke forstået alvoren helt. Han boede også på gården, og havde nok ikke tænkt sig at flytte med. "Morbror", som han blev kaldt, var ungkarl og havde nok hygget sig med lidt rigeligt med tjenestepigerne, og syntes nok det var lidt tidligt at flytte i aftægt med sin søster ved Brugsen. Han boede fortsat på et værelse på gården. Det var i øvrigt blevet døbt "Kachotten".

Han var en rigtig hyggelig mand, der egentlig gerne ville det bedste for alle, men også en frygtelig drillepind.

Når der vaskedag kunne der ligge en levende ål i vasketøjet, eller også i de mørke gange, kunne han gemme sig for at knibe mor eller tjenestepigen lidt bag i.

Egentlig holdt mor rigtig meget af ham, men på den anden side var min mor også blevet en pestilens for ham. Hun forlangte at få sengetøj til vask hver 14. dag, samt undertøj til ugentlig vask.

Derudover skulle han også have en ren skjorte på hver søndag og ikke spytte på køkkengulvet når han havde indtaget snus.

Morbror var temmelig vanskelig, for ingen skulle komme og give en selvstændig ungkarl besked. Mor skulle bestemt ikke komme forlange hans vasketøj, så når mor havde holdt storvask tog han tøjet ned fra tørresnoren og vaskede det selv i klor og skyllede det op i hestevandingskrybben, derefter hang han det op på havehækken ud mod landevejen. Eller også gik han i seng – smækfornærmest – og blev der i flere dage...uden hverken vådt eller tørt.

Dette blev min mor for meget – nu skal I huske, min mor var ikke nogen splejs, men en solid, stærk kvinde, så hun gik næste morgen op og trak ham ud af sengen, løftede ham op i sine arme og bar ham ud og smed ham i vandingstruget til hestene! - Så rejste han også!

Det sidste gav respekt – min far, der nok var temmelig underlagt sin mor havde ikke rigtigt indladt sig på at løse kriser, nu fik han faktisk sin myndighed, forklaringen var jo, at mor havde fået renset op i fortidens fordomme.

Min farmor døde kort tid efter, men min fars morbror blev en elsket mand i familien, og mor har mange gange lovprist ham for børnepasning, kartoffelskrælning osv.

De skulle bare finde deres fremtidige pladser.

En ting mor havde det svært med, var at hun indimellem blev kaldt "fru Poul Gundersen". Jeg hedder Ane Tove Gundersen. Det vil jeg respekteres for - jeg er mig selv og ikke min mands kone.

Det første skænderi om dette blev med bankdirektøren for landmandsbanken.

Han tiltalte ved et møde min mor som "Fru Poul Gundersen", hun svarede ham, hvis han kaldte hende for fru Poul Gundersen, så kunne han tiltale hendes mand som Hr. Tove Gundersen. Far var noget betuttet over samtalen, sikkert også rigtig sur, og da bankdirektøren nedladende så spurgte min mor, hvorfor han skulle det, svarede min mor, at han burde have studeret bankbøgerne lidt før - han var vel bankuddannet - for så kunne han se, hvem der havde haft flest penge med i ægteskabet.

Hvordan de efterfølgende tiltalte hinanden ved jeg ikke, men mor vandt den runde tror jeg.

Som tiden gik, blev jeg født i 1953, derefter følger Solveig i 1956 og Gunhild i 1959.

Vi var nu 4 børn i familien, mor havde jo Torben fra før ægteskabet med min far.

Vi vidste ikke i hele vores barndom at mor havde haft en søn med ind i ægteskabet – det talte man ikke om – Torben var da bare vores bror. Men Torben og min far fungerede ikke sammen – det var synd for Torben.

Altid var han på nakken af Torben, og mor måtte ofte lægge sig imellem. Mor har fortalt at hun på et tidspunkt ikke kunne klare ægteskabet og livet på gården.

Dog var det ikke normalt som i dag at blive skilt, man bider det i sig og prøver at løse de daglige kriser.

Men mor besluttede at nu måtte det bære eller briste.

Der skulle ske betydelige ændringer hvis hun skulle blive.

Først skulle Torben behandles ordentlig af min far.

Et nyt køkken skulle der til.

Bad samt træk og slip.

Køleskab og elkomfur.

Det hele blev efterkommet – dog havde min far det stadig svært med Torben. Jeg har senere erfaret mine bedsteforældre ikke gjorde det nemmere at være min far i denne sag.

Tiderne blev dog bedre og i 1959 bliver der bygget nye avlsbygninger, mor fik det lettere – nu var det et moderne landbrug.

Mor havde altid ønsket sig et kørekort, og min far i samme periode, en Ferguson. Min mor bestemte, at hvis min far skulle have en traktor – så VILLE hun have sit kørekort. Og sådan blev det!! Begge fik deres ønsker opfyldt! Mine bedsteforældre havde under hånden lovet mor, at hvis hun fik kørekort, kunne hun og far overtage deres aflagte Opel Olympia fra 1937.

Den fiksede mor temmelig godt, en barber fra Holbæk havde jagten på gården (efter aftale med min farmor) blev opsagt, i stedet fik kørelærer, Volmer Larsen, retten til at drive jagt, altså mod, at mor fik gratis køretimer. Endnu aner jeg ikke, hvordan denne aftale kunne gennemføres, og hvor mor kendte til bemeldte kørelærer, men måske havde mor hørt om Volmer Larsen fra andre i Tuse, der på samme måde havde erhvervet kørekort.

Mor fik kørekort og den lille Opel kom til gården. Far sagde ikke noget men han var vidst nok ret stolt over sin kone, stoltheden stoppede, da mor skulle bakke ud fra vognporten. Her væltede hun ydermuren, men mærkeligt nok uden skrammer på bilen.

Det var skønt at blive kørt i skole, men altså mest, når mor bare holdt overfor Samuels Hansens gård, for det var jo en gammel slæde af en bil, og vi skammede os noget over den - vi ville helst ikke drilles.

Bilen blev døbt Trille. Den var på størrelse med en Morris Mascot, men vi kunne nemt være 7 personer i den, når der blev kaldt til familiefest eller søndagsture i det grønne.

Desværre begynder min fars sukkersyge at tage magten over ham. Store humørsvingninger og sår på benene plager ham, landbruget halter lidt, og økonomien er ikke bedst.

Med sin i fortiden gode uddannelse som økonoma, beslutter mor at tage over som udearbejdende. Mor får jobbet som køkkenchef på Kongstrup Møllekro hos Eddie Russel. Det var et fint og velanskrevet spisested med festlokaler. Nu var mor i sin rigtige rolle, her kunne hun trylle med spændende retter og piske en sovs op, bearnaise uden at skille – det kunne mor. De gode tider på Kongstrup Møllekro varede ikke ved og spisestedet lukkes.

En ny stilling på BPs spisested i Tuse, blev opslået og mor får jobbet som køkkenchef. Det var dejligt nær på gården, men et krævende job, hvor "dagens ret" var den mest solgte – en variant på 7 retter om ugen – den samme uge efter uge. Men et var sikkert, kunderne fik god mad. Det var en fuldtidsstilling, derudover en gård, hvor hun også var medhjælpende "i sin fritid", samt en sygdomsplaget mand og nu 3 børn, Torben var rejst hjemmefra som 17-årig.

En dag kommer der en forfærdelig meddelelse. Min halvbror Torben er druknet i Svendborg. Forholdet mellem Torben og min far var desværre blevet mere og mere problematisk, og Torben derfor havde søgt hyre som dæksdreng på et fragtskib.

Der gik 3 måneder inden man fandt Torben efter drukneulykken. Mor ville ikke fra den dag tale om Torben, og kom man ind på emnet, lukkede hun af. Det var åbenbart hendes måde at komme videre på. Mor har senere fortalt dette var årsagen til hun følte der var en gerning for hende i at passe svigtede og svage børn.

I samme periode mor mistede Torben, kom en meget svær tid for mor. Kort efter Torbens død, mistede mor sin bror, så sin mor og derefter sin søster. At miste søn mor og søskende er svært for udenforstående at forestille sig.

Desuden blev far blev dårligere, dyrene solgt og jorden forpagtet ud først til Johannes Christensen og derefter til Samuel Hansen.

At bo i et lokalsamfund betyder også man må være en part af dette. Derfor blev hun også bestyrelsesmedlem i Tuse brugs, samt en årgang medlem af Tuse menighedsråd. Her skal jeg lige indskyde, at hvis mor den dag i dag, vidste at en udlænding nu er kirkeminister – tja, så tror jeg hun var gået på barrikaderne...det havde i hvert fald ikke huet hende – slet, slet ikke!! Det førte til store diskussioner i hjemmet på Tjørnehøjgaard med mors deltagelse i menighedsrådet.

Far havde jo engang været part i begge bestyrelser og mente derfor også han kunne være talerør gennem min mor til disse organer.

Mor havde egne holdninger og meninger, især nok bare for at være lidt modsat.

Hun havde jo en fortid i sin familie med 3 skorstene på og det forpligter.

I 1976 fjernes fars venstre ben og 1978 højre ben. Stuehuset blev ombygget, så far kunne færdes i rullestol i hjemmet. Mor lovede hun nok skulle passe på far, og det gjorde hun til det sidste. Den 1. oktober 1981 får far en blodprop, mor var kørt i brugsen og da hun kom hjem lå far på gårdspladsen, prøvede at sige noget til mor, men så sluttede livet.

Mor havde, inden fars død, fået job som lærer på Isefjordsskolen. Et skolehjem liggende ved Stenhusvej i Holbæk, hvor svage og tilbagestående børn blev anbragt.

Isefjordsskolen i Holbæk fyldte meget i mors liv. Mange elever kom hjem på gården, og mor arrangerede ture rundt omkring i Tuse.

Mor fik på den måde vist sit sande jeg og måske også en slags genoprejsning for det at have mistet Torben. Her var der nogen, der havde brug for det mor kunne - være mor og yde omsorg, den taknemmelighed og de minder hun fik med i sin 3. alder gjorde mor stærk.

Jobbet på Isefjordsskolen gav mulighed for mange rejser til udlandet, og da mor jo havde rejst meget, da hun var ung, genoptog hun denne lidenskab igen.

En veninde og mor var taget til Moskva og havde indlogeret sig på et pænt hotel. Nu skulle der bestilles mad og menukortet ligger på bordet, men på russisk.

Mor peger på retten – ja det skal vi have – tjeneren ser på hende, undrer sig, men ok, når nu konen vil have det – så ok!

Derefter kommer kortet med drikkevarer.

Igen, mor ser og sætter en finger på kortet, Tjeneren ser igen undrende ud, men mor nikker og ser bestemt på ham – ja, det skal vi have!

Maden bringes ind – da det er i juli måned er det ellers ikke normalt at spise risalamande - men det havde hun altså bestilt.

Af drikkevarer kommer der en hel liter whisky tjeneren skænker op - ja, hvad gør man så?

Da tjeneren senere kommer tilbage for at fjerne tallerkner er risalamanden spist og whiskyen drukket.

Den sande historie er, at maden spiste de, men i skjulte sekunder blev blomsten bag dem rigeligt vandet med whisky.

Dette er et billede af mor – hellere at finde en løsning end at erkende et nederlag/fejltagelse. Dette prægede i øvrigt hende i mange diskussioner.

Tuse blev et vigtigt omdrejningspunkt for mor. Selvom hun havde haft et liv på Tjørnehøjgaard, kommer senioralderen til at præge mor rigtig meget.

Hendes børn der alle havde gået i Tuse skole, klarede sig ifølge mor rimeligt fornuftigt – ikke altid helt som hun syntes – men ok da. Vi fik – trods det, at vi alle havde rundet de 50 – stadig reprimander, som da vi var børn. Alder ingen hindring...

Nu var gården solgt og efter en afstikker til Gislinge finder hun tilbage til sine rødder i Tuse.

Hele det gamle Tuse har nu slået lejr i Tuseparken og med ganske tætte naboskaber.

Mor blev i livet en ægte "tuser", og hun fandt ro i gode venskaber – og jeg ved hun gang på gang med stædighed rejste sig, når modvind mødte hende – livet skulle jo gå videre.

Jeg har været stolt over at kunne fortælle hendes beretning, hun var en god mor.